

ע"פ 4174/20 - מדינת ישראל נגד נתן ביינה סיטאטאו

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4174/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

המערערת:

מדינת ישראל

נגד

המשיב:

נתן ביינה סיטאטאו

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה מיום
23.04.2020 בת"פ 42919-09-19 שניתן על ידי כבוד
השופטת ר' פוקס

תאריך הישיבה:

ז' באב התש"ף (28.07.2020)

בשם המערערת:

עו"ד יעל שרף

בשם המשיב:

עו"ד דן גלעד

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. זהו ערעור מטעם המדינה על קולת עונש המאסר שנגזר על המשיב - 24 חודשי מאסר בפועל. המשיב הורשע, בהתאם לכתב האישום המתוקן, בעבירות של נסיון למעשה מגונה, מעשים מגונים ואיומים.

סיפור המעשה נסוב סביב יחסי המשיב והמתלונן. המשיב היה בן 32 בעת הרלוונטית, נפגע העבירה היה בן 17 שנים ו-9 חודשים, ונקבע כי לא הוכח שהמשיב ידע כי מדובר בקטין. לפי כתב האישום שבו הודה המשיב, המשיב הציע לנפגע העבירה, שאותו לא הכיר, לעלות לחדרו. לאחר מכן - ולמרות נסיונות של הנפגע להתנגד - נישק את הנפגע, ליטף את פניו, אחז בעורפו והצמיד את פניו לפני הנפגע. בהמשך לכך החל לגעת באיבר מינו של הנפגע שלא בהסכמתו החופשית. בשלב מסוים לקח המשיב סכין מטבח שאורך להבה הוא 18 סנטימטרים, ואיים על הנפגע כי אם לא יענה לבקשותיו - הוא ירצח אותו באמצעות הסכין. הוא דחף את הנפגע לעבר מיטתו, והמשיך לאיים עליו ולנסות לבצע בו עבירות מין נוספות, ואף התיישב על גופו. לבסוף הצליח הנפגע לתפוס את ידו של המשיב ולהיאבק עמו - בעוד המשיב מנסה לחנוק אותו - עד שהצליח לצאת מהדירה. כתוצאה מהמאבק נחתך הנפגע בשתי אצבעות.

2. הכלל המנחה בקביעת הענישה, לאור תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הוא עקרון ההלימה, דהיינו העונש הראוי בהתאם לחומרת המעשים. זוהי קביעה נורמטיבית, ולא קביעה אמפירית הנסמכת רק על מדיניות הענישה הנוהגת.

המקרה שלפנינו חמור מאוד. המשיב ניצל את פער הגילים בינו לנפגע העבירה. הוא ביצע בו עבירות מין, ובהקשר זה איים כי יהרוג אותו תוך שימוש בסכין שאורך להבה הוא 18 סנטימטרים. הנפגע, שכל "חטאו" הוא שישב על ספסל ציבורי ברחוב, הצליח לחלץ את עצמו מהזירה בתושייה ובעוז מרשימים. המשיב ניצל פגישה מקרית עם הנפגע ברחוב, ניסה לכפות עליו בכוח לנשקו, וביצע בו מעשים מגונים. סבורני כי תקופת מאסר של שנתיים אינה הולמת את חומרת העבירה. מאסר בפועל לתקופה כזו אינו נותן מספיק משקל למאפיינים המשולבים של המקרה - העדר כל היכרות מיוחדת, כפייה מינית, שימוש בנשק קר ואיום ברצח היה והנפגע לא ישתף פעולה. אכן, עוצמת עבירות המין, כשלעצמן, אינה ברף הגבוהה, אך כל נשכח כי המשיב איים על נפגע העבירה באמצעות סכין, ניסה לחנוק אותו בעת שניסה להימלט, ורק בריחתו של האחרון מנעה את ביצועו של מעשה חמור יותר. צודקת באת כוח המדינה כי יש משקל גם לכך שלחובת המשיב הרשעה קודמת בגין מקרה שבו תקף אדם צעיר ברחוב.

בית המשפט חייב להגן על החברה, ולשלוח מסר לפיו אין להשלים עם התנהגות כזו. לעניין זה יש משקל לגילו הצעיר יחסית של הנפגע, גם אם המשיב לא ידע כי הוא היה קטין באותה העת. עסקינן בבריונות לשמה, שילוב מכוער של עבירות נגד הגוף, הן במעשה המיני והן באיום ברצח.

מהצד האחר צודק הסניגור כי יש מקום להתחשב בהודאת המשיב, כי התסקיר מלמד על סימנים ראשונים של חרטה, וכי המשיב מודע לבעיית התמכרותו לאלכוהול, הגם שטרם העמיק בחומרת העבירה והשלכותיה על הנפגע. כן יש משקל לכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין מבחינת חומרת העונש.

3. סוף דבר, הערעור מתקבל כך שעונש המאסר בפועל יעמוד על תקופה של 36 חודשי מאסר במקום 24 חודשי מאסר. יתר העונשים, וכן ניכוי ימי המעצר, יעמדו בתוקף.

ניתן היום, י"ב באב התש"ף (2.8.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
